

[Udenrigsministeren.]

lige Stilling som det eneste store Land, der i hvert Fald indtil videre har Behov for meget store Mængder af Levnedsmidler fra andre Lande. Jeg synes, at hvis man prøver at lægge en saadan Betragtning til Grund, altsaa at inddele de fremmede Markeder i visse Klasser efter deres sandsynlige Varighed, bliver man bestyrket i den Tankegang, at det er rigtigt og naturligt, at vi har truffet denne meget vidtgaaende Aftale med Storbritannien, hvorved vi jo har lovet at sende meget store Mængder af vor Levnedsmiddeleksport til England.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen spurgte endelig, om det ikke var fordelagtigere for os at faa Dollars til Raadighed ved Salg til de Lande, hvor vi kunde sælge i Dollars, fremfor at faa saa stor en Del af Landbrugseksporten betalt med Sterling. Jeg tror, det umiddelbart er rigtigt, at det i Øjeblikket, eller navnlig hidtil, har været en stor Fordel at kunne raade over Dollars fremfor over Sterling, men der maa man i hvert Fald for Fremtiden huske, at Sandsynligheden i høj Grad taler for, at Forskellen mellem Købeværdien af Dollars og Sterling vil blive udvisket, dels som Følge af de nye finansielle Overenskomster, som blev truffet i Bretton Woods, og som ogsaa Danmark har tiltraadt, dels som Følge af Virkningerne af det store amerikanske Laan til England. Men endelig mere konkret maa man, synes jeg, i denne Sammenhæng ikke glemme, at selv om vi hidtil har faaet en saa stor Del af vor Landbrugseksport betalt i Sterling, har den engelske Regering hjulpet os med meget store Millionbeløb til at købe Varer i Lande, hvor man kun kunde betale med Dollars.

Vi har ved den nye Aftale søgt at opnaa de størst mulige økonomiske Fordele for Danmark, og vi har samtidig søgt at sikre os mod Virkningen af fremtidige Begivenheder, som vi ikke kender. Men i øvrigt vil jo først Fremtiden kunne vise, om vi har været heldige i vore Bestræbelser eller ikke.

Kristen Amby: Jeg skal ikke ulejlig det høje Ting med nogen lang Tale, men efter at, hvis jeg maa sige det saaledes, en hel Del Ekspertes har talt, kunde det maaske være rimeligt, at en ganske almindelig Lægmand gjorde nogle Bemærkninger om det Problem, vi staar over for, om, hvordan det ser ud fra et saadant Synspunkt. Men inden jeg gør dette, vil jeg gerne i Tilslutning til, hvad den højtærede Udenrigsminister nys fremførte i Relation til den

tidligere Aftale med England, sige følgende. Det er jo almindelig kendt, at en Mand altid er en daarlig Advokat i sin egen Sag, og selv om vi alle i dette høje Ting kender det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers, mit Partis politiske Leders dialektiske Evner, synes jeg ikke, at de slaar til for ham, naar det gælder om at plædere hans egen Sag. Jeg synes ikke blot det var elskværdigt af ham, at han ikke, som der var god Anledning til i Formiddags, oplæste Citater fra i Fjor af Kritikken ogsaa fra nuværende Regeringsmedlemmer over den Handelstraktat, man da afsluttede, men jeg synes i øvrigt ogsaa, at han passende ganske anderledes kunde have understreget — det glæder mig, at den højtærede Udenrigsminister i Realiteten gjorde det —, at Forskellen paa de to Handelstraktater — jeg kan ikke bedømme, om den ene er noget bedre end den anden — ikke er saaledes, at der overhovedet i Fjor var noget sagligt Grundlag for Overfaldet paa den daværende Udenrigsminister. Den højtærede Udenrigsminister sagde nu, og det er glædeligt at kunne konstatere det, at hvorvidt det ene Princip, Princippet om Mestbegunstigelse, Paritetspriser, i det lange Løb vil tjene os bedre end Princippet om de faste Priser, som vi nu gaar ind for, er meget svært at sige. Endvidere sagde den højtærede Udenrigsminister: det er meget svært at afgøre, alle Forhold taget i Betragtning, om den nuværende Aftale er bedre, ogsaa i Øjeblikket, for Erhvervslivet end Aftalen i Fjor. Det er forstandige, kloge og saglige Ord, men jeg ønsker dog gerne ved denne Lejlighed at understrege, at det havde været rart allerede at have hørt noget tilsvarende i Fjor. Jeg synes nemlig, man skylder den tidligere Udenrigsminister Opregsnings, og det siger jeg saa meget des roligere, fordi der er højtstillede Medlemmer i denne Sal — i øvrigt ogsaa i Regeringen — som privat ikke har lagt Skjul paa det. Men jeg kunde nu ønske, at det var saadan i Politik, at det, man privat mener, er man ikke saa bange for offentligt at sige, og det kunde være rart undertiden at faa det sagt direkte og ikke bare paa den indirekte Maade, at man skal udlede, saadan som man nu kan det af den højtærede Udenrigsministers Tale, at Forholdet er, som jeg her har skildret det. Altsaa, man kan nu fastslaa, at Grundlaget for de Angreb, der fandt Sted i Fjor paa den daværende Udenrigsministers Traktat, ikke var holdbart.

Jeg skal dernæst vende mig med nogle enkelte Ord til selve det Problem, vi behandler. Det er jo ganske ejendommeligt